

1

Kedves Lucy Silchester!

Önnek időpontja van 2011. május 30-ára, hétfőre.

A többit el sem olvastam. Semmi szükség nem volt rá, így is tudtam, ki küldte. Már akkor tudtam, amikor a munkából hazaértem a kis garzonomba, és megláttam a borítékot a padlón, félúton a bejárati ajtó és a konyha között, a szőnyeg égett végénél – ott, ahova két évvel ezelőtt a karácsonyfa esett, és kiegészítette a rojtjait. Maga a szőnyeg olcsó és régi vacak volt, fukar főbérlem választotta, kopott sűrű ipari cérnából készült, és ránézésre több láb taposta, mint a babona szerint szerencsét hozó mozaikbika tökét a milánói Viktor Emánuel Galériában. Ehhez hasonló anyaggal a munkahelyemen lehet találkozni – oda sokkal jobban is illik, mivel nem arra találták ki, hogy mezítláb mászkáljanak rajta, sokkal inkább, hogy fényes bőrcipővel suhanjanak át felette az íróasztaltól a fénymásolóig, a fénymásolótól a kávéautomatáig, a kávéautomatától a hátsó lépcsőhöz vezető vészkijáratig, ahol titokban elszívunk egy cigit – a sors iróniája, hogy az irodaházban ez az egyetlen olyan hely, ahol nem működik a tűzriasztó. Én magam is

komoly erőfeszítéseket tettem azért, hogy megfelelő titkos dohányzóhelyet találjunk, és valahányszor az ellenség felfedezte a meglévőt, újabb biztonságos hely után néztünk. Ezt a mostanit nem lenne nehéz beazonosítani – a csikkupac a földön jelzi, hogy itt több száz cigaretta esett pánikrohamaink áldozatául, kiszívott lelkük aztán tüdők belsejében lebegett, míg kihasznált testüket eldobták, eltaposták és elhagyták. Az épületen belül ezt a helyet övezte a legnagyobb tisztelet, jobban imádtuk, mint a kávéautomatát, vagy mint este hatkor a kijáratot, és kétségtelenül nagyobb népszerűségnek örvendett, mint az Edna Larson íróasztalával szemközti szék – főnökasszonyunk ugyanis úgy nyeli el az emberi jószándékot, mintha üzemzavaros csokiautomata lenne – bármennyit is dobjon be az ember, nem ad ki cserébe semmit.

A levél ott feküdt a piszkos, perzselt padlón. A krémszínű papírborítékra Grand George Street betűtípussal nyomták rá a nevem; a fekete tinta semmi kétséget nem hagyott afelől, hogy a címzett én vagyok. Mellette, arany dombornyomással, három egybefonódó spirál.

Az élet hármasspirálja. Ezt tudtam, mivel korábban már kaptam két hasonló levelet, és a neten rákerestem a szimbólumra. De eddig egyik levél után sem egyeztettem időpontot. Még csak fel sem hívtam a megadott számot, hogy máskorra átrakjam, vagy lemondjam a találkozót. Tudomást sem vettem róla, az egészet a szőnyeg alá söpör-

tem – azaz söpörtem volna, ha a karácsonyfa nem gyújtotta volna fel azt a plüsshalmot, ami valaha a szőnyeg volt – és persze meg is feledkeztem róla.

Valójában persze nem felejtettem el. Sosem felejtjük el, ha olyasmit teszünk, amit nem lett volna szabad. Az ilyesmi vészjóslóan ott lebeg a tudatunkban, mint a tolvaj, aki előre feltérképezi a terepet, a közelben ólálkodik, minden-hova követ csíkos monokrómban, de amint hátrafordulnánk, hogy szembenézzünk vele, máris postaládák mögé rejtőzik. Mint mikor megpillantunk egy ismerős arcot a tömegben, de azon nyomban szem elől veszítjük. Idegesítő bújócska ez, örökké jelen van, gondosan elrejtve, bezárva lelkiismeretünk minden rezdülésébe. Az elkövetett bűn mindig ott van, és nem hagyja, hogy elfelejtsük.

Egy hónap telt el azóta, hogy a második levelet is válasz nélkül hagytam, erre érkezett ez, új időponttal, s még csak meg sem említette, hogy az előzőekre nem reagáltam. Akárcsak az anyám – udvariasan szemet huny a hibáim felett, amitől természetesen csak még rosszabbul érzem magam.

Sarkánál fogtam meg az elegáns papírt, s mivel nedves volt, megvizsgáltam közelebbről. Már megint lepisilte a macska. A sors fintora. Persze nem hibáztathatom. A belvárosi toronyházakban tilos kisállatot tartani, ráadásul teljes állásban dolgozom, így a macskának nem is volt lehetősége a szabadban könnyítenie magán. Lelkifurdalásomat enyhítendő, a lakást teleaggattam a külvilágot ábrázoló képekkel: fű, tenger, postaláda, kavicsok, autók, park, más macskák, és Gene Kelly. Utóbbira inkább nekem volt szükségem, de a többitől valóban azt reméltem, enyhítik a cica vágyakozását a külvilágra. Meg a friss levegőre, a barátságokra, a szerelemre. Meg az énekekre és a táncrea.

Mivel heti ötször reggel nyolctól gyakran este nyolcig távol vagyok, és olyan is volt, hogy haza se jöttem, megtanítottam a macskát – a macskaoktató szavaival élve – papírlapra „párologatni”, hogy hozzászokjon az alomhoz. Így ez a levél, az egyetlen papírdarab, melyet a padlón talált, minden bizonnyal összezavarta. Láttam, ahogy büntudattól gyötörtén mászkál a fal mellett. Tudta, hogy rosszat csinált. Ott bujkált a tudatában, a rossz, amit elkövetett, holott tudta, hogy nem lett volna szabad.

Utálom a macskákat. Kivéve ezt. Arról a bizonyos repülő kisfiúról, Pán Péterről neveztem el Mr. Pannek. Mr. Pan nem egy örökifjú kisfiú, és érdekes módon repülni sem tud, furcsa módon mégis hasonlítanak egymásra, és akkor ez a név tűnt a legjobb választásnak. Este találtam egy sötét sikátorban, , egy konténerben dorombolt elgyötörtén. Persze lehet, hogy bennem volt a hiba. Hogy mi is történt akkor, maradjon titok. Mindenesetre zuhogott az eső, drapp esőkabát volt rajtam, már egy jó ideje gyászoltam tökéletes barátomat, s minden tőlem telhetőt megtettem, hogy – mintha csak én lennék Audrey Hepburn – elkapjam az állatot, úgy kiabáltam utána: „Macska!” Tiszta, egyedi, kétségbeesett hangon. A cicáról kiderült, hogy egynapos, és hermafroditának született. Elhagyta az anyja vagy a gazdája, esetleg mindketten. S bár az állatorvos értésemre adta, hogy anatómiailag a macska inkább hím, mint nőstény, mikor nevet adtam neki, az mégis olyan érzéssel töltött el, mintha én vállaltam volna a kizárólagos felelősséget nemének megválasztásáért. Összetört szívemre gondoltam, aztán arra, hogy azért nem léptettek elő, mert a főnököm azt hitte, terhes vagyok – bár az egész a nyári szabadság után történt, mikor is a szokásos fesztiválózá-

som alatt vaddisznó híján egy egész reneszánsz vacsorát elfogyasztottam. Különösen szörnyű hascsikarós hónap volt a hátam mögött, egyik este a vonaton letapizott egy csöves, s mikor a munkahelyemen hangot adtam a véleményemnek, férfi kollégáim lekurváltak, így hát úgy gondoltam, a macskának könnyebb élete lesz fiúként. De azt hiszem, rosszul döntöttem. Néha női neveken szólítom, mint például Samantha vagy Mary, ilyenkor hálásan néz rám, majd leereszkedik valamelyik cipőmre, és sóvárogva bámulja a túsarkakat és a világot, melytől megfosztották. Na de elkalandoztam. Térjünk vissza a levélhez!

Most már tényleg el kell mennem a találkozóra. Nem tudom kikerülni. Nem lehet nem tudomást venni róla; nem akarom próbára tenni az illető türelmét.

Szóval, ki is a feladó?

Sarkánál fogtam meg a száradó lapot, ismét közel hajoltam, és elolvastam a gyűrött papirost.

Kedves Lucy Silchester!

Önnek időpontja van 2011. május 30-ára, hétfőre.

Üdvözlettel,

Az Ön Élete

Életem. Persze, miért is ne.

Az életemnek szüksége van rám. Nehéz időszakom volt, nem figyeltem oda rá eléggé. Mással voltam elfoglalva: a barátaim életével, a munkahelyi dolgokkal, a romló állapotú és folyton figyelmet követelő autómmal, ilyesmikkel. Teljes mértékig figyelmen kívül hagytam az életemet. És erre most ír nekem, berendel, amire pedig csak egyvalamit lehet válaszolni. Találkoznom kell vele, személyesen.

2

Hallottam már erről, ezért nem is csináltam belőle olyan iszonyú nagy ügyet. Igazából soha nem izgatom magam, egyszerűen ilyen vagyok. Nem is nagyon szoktam meglepődni. Talán azért, mert arra számítok, hogy bármi megtörténhet. Ez viszont úgy hangzik, mintha hívő lennék, de persze az sem vagyok. Átfogalmazom: egyszerűen csak elfogadom a dolgokat, úgy, ahogy történnek. Mindent. Így hát az, hogy az életem írt nekem, bár kissé szokatlan, nem lepett meg; inkább csak kényelmetlenül érintett. Tudtam, hogy a közeljövőben figyelmem jelentős részét leköti majd, márpedig ha ez nem jelentene nehézséget számomra, eleve nem kaptam volna ilyen leveleket.

Késsel kapartam le a jeget a mélyhűtőről, aztán kékre fagyott kézzel előszedtem egy mirelit pásztorpitét. Míg a mikro sípoló hangjára vártam, megettem egy szelet pirítóst. Aztán egy joghurtot. Még mindig nem készült el, így hát lenyaltam a joghurt fedelét. Majd úgy döntöttem, a levél érkezése kellő okot szolgáltat arra, hogy felbontsak egy üveg 3,99 eurós Pinot Grigiót. A maradék jeget is leütöttem a mélyhűtőről, miközben Mr. Pan fejvesztve keresett menedéket rózsaszín szívecskés gumicsizmámban,

amin még ott volt a három évvel ezelőtti zenei fesztiválon ráragadt trutyi. A mélyhűtőből kihalásztam egy otffelejttet borosüveget, ami így valójában már csak egy összefagyott alkoholtömb volt, és új üveget tettem a helyére. Ezt nem fogom ott felejteni. Nem tehetem. Ez volt az utolsó üveg a kekszes doboz alatt, a konyhai sarokszekrény boros részlegében. Erről kapásból eszembe jutott a keksz. Meg is ettem egy dupla csokisat, amíg várahoztam. Végre sípolt a mikro. Tányérra raktam a pitét – szinte elmegy az ember étvágya ettől a darabokra hullott, pépes kupactól, a közepe még mindig hideg, de már nem volt türelmem visszatenni és még harminc másodpercet várni. A pult mellett állva ettem. Villával szurkáltam az átmelegetett részeket a szélénél.

Régen sokat főztem. Majdnem minden este. Vagy a barátom főzött. Élveztük. Egy kenyérgyárból átalakított nagy lakásban laktunk, padlótól a plafonig érő acélrácsos ablakai voltak, a legtöbb fal pedig vakolatlan téglá. Amerikai konyhás nappalink volt, és majdnem minden héten nálunk vacsoráztak a barátaink. Blake szeretett főzni, vendégeket fogadni, szerette, ha az összes barátunk, sőt, a családtagjaink is velünk vannak. Szerette hallgatni, ahogy tíz-tizenöt ember nevet, beszélget, eszik, vitatkozik. Szerette az illatokat, a gőzt, és az elismerő „ó”-kat és „á”-kat. A konyhapult mellett állt, és tökéletesen megválogatott szavakkal mesélt a történeteit, miközben a hagymát kockázta, vörösborral locsolta a francia marhapörköltet, vagy a sült alaszkat lánolta. Soha semmit nem mért meg, de mindig eltalálta az egyensúlyt. Mindig mindenben megtalálta az egyensúlyt.

Gasztronómiai és útikönyvek szerzőjeként szeretett utazni – bárhova, és megkóstolni – bármit. Kalandvágyó volt. Hétvégenként sosem ültünk tétlenül, megmáztunk egy-két hegyet, és olyan országokban nyaraltunk, melyekről azelőtt még nem is hallottam. Kétszer ugrottunk ki repülőgépből, és háromszor voltunk bándzsi-dzsámpingolni. Egyszerűen tökéletes volt.

Meghalt.

Vicceltem, teljesen jól van. Él és virul. Kegyetlen tréfa volt, tudom, de én jót nevettem. Nem, nem halt meg. Életben van még. És még mindig tökéletes.

De elhagytam.

Most saját tévéműsora van. Mikor a szerződést aláírta, még együtt voltunk. Azon az utazási csatornán adják, amit mindig néztünk együtt, néha odakapcsolok és látom, ahogy a kínai nagy falon sétál, vagy Thaiföldön egy csónakban ül és pad thai-t eszik, és mindig, a tökéletes ismertetője után, a tökéletes ruháiban – igen, tökéletes, még azután is, hogy egy héten át hegyet mászott, erdőben szart és nem zuhanyozott – tökéletes arcával a kamerába bámul és ezt mondja: „Bárcsak itt lennél!” Ez a műsor címe. A meg-rázó szakításunkat követő hetekben és hónapokban, míg a telefonba sírt nekem, azt mondta, hogy rám gondolva nevezi el a műsorát, és valahányszor kimondja, nekem fogja mondani, csak nekem, és soha, de soha nem mondja senki másnak. Vissza akart kapni. Mindennap felhívott. Aztán minden másnap. Utána már csak heti egyszer, és jól tudtam, napokon keresztül viaskodik magával és a telefonnal, ahogy próbálja kivárni azt az egy percet, amikor

velem beszélhet. Egy idő után felhagyott a telefonálással, és e-maileket kezdett küldözgetni. Hosszan, részletesen számolt be arról, merre jár, hogyan érzi magát nélkülem. Olyan szomorú és magányos volt, hogy olvasni sem bírtam sorait. Egy idő után már nem is válaszoltam. Az e-mailjei rövidebbek lettek. Kevésbé érzelmes, kevésbé részletes, mégis mindig kért, hogy találkozzunk, hogy fogadjam vissza. Nagy volt a kísértés, persze, félreértés ne essék, hiszen tökéletes volt, és ha egy tökéletes, jóképű férfi akar, ez olykor önmagában elég arra, hogy vissza akarjuk őt fogadni, de persze ez csak magányom leggyengébb pillanataiban fordult elő. Nem akartam már őt. Nem arról van szó, hogy van valakim, mondtam neki újra és újra, bár valószínűleg könnyebb lett volna, ha lett volna, akkor tovább tudott volna lépni. Nem akartam mást. Valójában senkit sem akartam. Egy kis szünetet akartam tartani. Hogy végre ne kelljen csinálnom semmit, és ne kelljen mennem sehova. Egyszerűen csak egyedül akartam lenni.

Otthagytam a munkámat és elhelyezkedtem egy elektromos berendezéseket gyártó cégnél, feleannyi fizetésért. Eladtuk a lakást. Kibéreltem ezt a garzont, ami méretre bármelyik korábbi otthonomnak legfeljebb a negyede. Találtam egy macskát. Vannak, akik szerint inkább loptam, mindenesetre most már az enyém. Akkor látogatom a családomat, ha pisztolyt szegeznek a fejemhez, ugyanazok a barátaim, de csak akkor találkozom velük, ha nincs ott – az exem, nem a macska –, és ez gyakrabban fordul elő mostanában, hogy folyton utazik. Nem hiányzik, ha pedig mégis, csak bekapcsolom a tévét, és így elégséges dózist kapok belőle ahhoz, hogy újra teljesnek érezzem magam. A munkám sem hiányzik. A pénz egy kicsit igen, mikor a

boltban vagy egy magazinban meglátok valamit, amit szeretnék, de aztán kimegyek a boltból, vagy lapozok egyet a magazinban, és már túl is vagyok rajta. Nem hiányzik az utazás. És a vacsorák sem.

És nem vagyok boldogtalan.

Tényleg nem.

Rendben, hazudtam.

Ő hagyott el engem.

